

3544 1 173
ДЕРЖАВНИЙ АРХІВ
Львівської області

Збірка документів про Героїв Небесної Сотні
Революції Гідності та військ, які загинули в зоні
антитерористичної операції на сході України,
з Тернопільщини

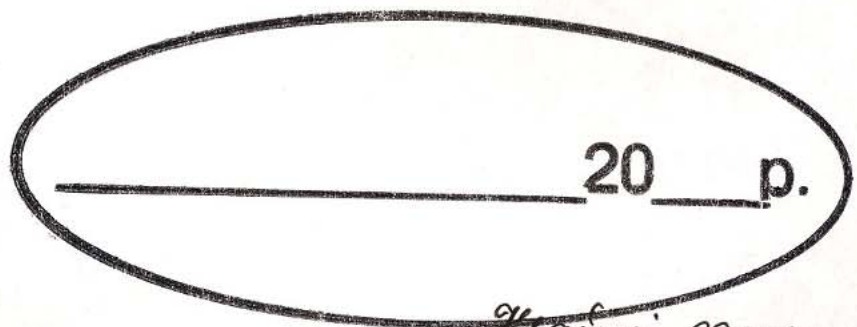
ПАПКА

ДЛЯ 173

паперів

Стаття Г. Кошиць "Гісна смерть сина для мене
гас зупинився..." про Жагалубу Максима, війня - добровоця
з с. Романів село Збаразького району Тернопільської області,
який помер 10 серпня 2016 року, опублікована у "Новій Тернопільській газеті" (2016-17-23 серпня - № 30 (813))

Вирізка з газети

Українські дати: 17-23 серпня 2016 р.
Кількість документів: 1
Кількість аркушів: 1

ДЕРЖАВНИЙ АРХІВ 6
Львівської області
3544 1 173
Опис 1 Справа 173

«Після смерті сина для мене час зупинився...»

Боець зі Збаражчини Максим Качалуба помер на руках у батька...

Ірина КОШІЛЬ

10 серпня перестало битися серце 29-річного бійця-добровольця Максима Качалуби із Романового Села, що на Збаражчині. Напередодні у хлопця раптово погіршився стан здоров'я: боліла голова, мучила нудота, а вже наступного дня вранці його не стало... Тато і молодший брат ще до приїзду швидкої намагалися надати йому першу домедичну допомогу, але, на жаль, врятувати Максима не вдалося. За висновками медичної експертизи, він помер від набряку головного мозку...

Життя молодого й активного Максима Качалуби було сповнене надзвичайних миттєвостей. У нього було дуже багато друзів і доброзичливців, адже хлопець був не просто душею будь-якої

і безкорисливим. Максим ніколи спочатку не відстоював своїх інтересів, а перш за все думав про рідних і близьких. І коли ще до Майдану працював на київському підприємстві «БРВ Київ» експедитором, і коли пройшов Революцію Гідності, і коли пішов добровольцем у батальйон спеціального призначення «Золоті ворота».

– Незважаючи на відважність і хоробрість сина, у мене постійно була за нього тривога, – каже батько Максима Роман Васильович. – І коли вперше поїхав на Майдан зі своїми друзями та місцевими хлопцями, і коли

служив у батальйоні спеціального призначення й не завжди міг зателефонувати додому. Переважно його батальйон дислокувався у Щасті та Новоайдарі Луганської області, а там часто було неспокойно. Не менша тривога була й за молодшого сина, 21-річного Тараса. Він також був на Майдані. Навчався тоді на першому курсі в політехнічному університеті в Тернополі, але покинув навчання й пішов до армії. Служив у військовій частині в Криму. Коли там почалися заворушення, українські військові частини заблокували, а після анексії військова частина, де служив Тарас, виходила з півострова останньою. Ми найбільше боялися, щоб син не потрапив у полон, але, Богу дякувати, обійшлося...

Після буремних подій у Криму та після закінчення строкової служби

не зміг залишити побратимів і лише час від часу приїжджав додому у відпустку. Після двох років служби на східному фронті Максима перевели до полку поліції особливого призначення «Київ», до складу якого входили бійці із кількох батальйонів. Служба у полку дозволяла вже більше не їздити на передову, а залишатися у столиці, однак Максим не міг сидіти, склавши руки, його тягнуло на фронт, до побратимів, тому поки розглядали його рапорт, приїхав на кілька днів додому.

– Навіть коли Максим був удома, у мене серце було не на місці, – зізнається Роман Васильович. – Наш син завжди був трохи фатальним. Не те, щоб він свідомо ризикував своїм життям, але ніколи не турбувався про своє здоров'я. Може, йому ще швидше була потрібна допомога, може, ми могли б його врятувати... Максим часто прокидався вночі, виходив палити – все-таки постійні стреси, служба, нічні чергування та рейди наклали свій відбиток на психіку. А останнім часом його турбував головний біль. Ще 9 серпня ми просили його поїхати до лікарні на обстеження, але... Вранці наступного дня Максима вже не стало... Не знаємо, як жити далі, де брати сили... Після смерті сина для мене час неначе зупинився...

Поховали Максима Качалубу 12 серпня у рідному селі. «Господь забирає найкращих, – сказав на похороні священник. – Я довго шукав слова, якими можна було б втішити згорьованих батьків, але, на жаль, таких слів немає, бо жодні слова не зможуть затамувати болю від того, що доводиться ховати свою дитину. Все, що ми можемо зробити для Максима, – це молитися за упокій його душі і пам'ятати, що в Небесній Сотні